

Acumulació tòxica o decreixement alliberador

Text > GERARD BAGUÉ, director

Un dia em vaig fer el ferm propòsit de mantenir un equilibri entre les coses que entraven i les que sortien de casa. Per exemple, si em comprava uns pantalons o un ordinador, calia obligatòriament llençar (o millor reciclar) la mateixa peça o aparell. Els bons propòsits duren poc i acaben vençuts per la insaciable voràgine del consumisme. Aquesta acció fracassada em consta que s'ha intentat a altres cases amb resultats igualment desastrosos. No som pocs els qui constatem que als habitatges del primer món s'acumulen muntanyes de possessions inútils. De vegades, no ens adonem de la magnitud d'aquesta acumulació fins que una reforma de la casa o un trasllat ens fa avinent la follia consumista en la qual estem atrapats. T'adones que tens calaixos que no obres mai, curulls de tota mena d'objectes inútils, d'aparells amb tecnologies que han quedat obsoletes. Hi ha dies que veus de manera diàfana que totes aquestes possessions que semblava que t'ajudaven a construir una identitat, un estatus, en realitat t'encadenen. Però és molt difícil deixar de comprar. El consumisme ens inoculara felicitat instantània, una injecció de vitamina anímica a la qual no podem renunciar. Vivim empesos per la inèrcia social de produir i consumir sempre més. Hem perdut la capacitat de posar límits. I amb l'evident esgotament dels recursos veiem com es manté, si no creix, la desigualtat humana.

Aquesta constatació d'un cert fracàs personal i col·lectiu té una relació directa, encara que no ho sembli, amb el reciclatge. En els articles

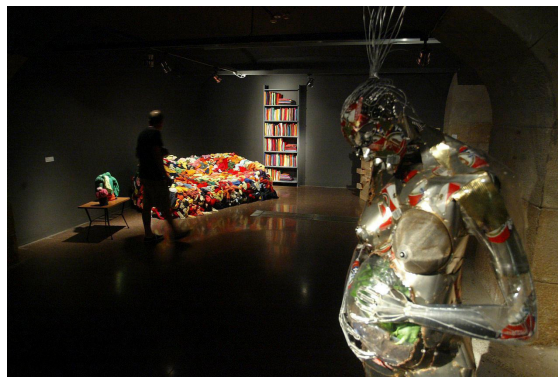
que integren el dossier d'aquest número es destaca que sense el suport de la ciutadania i un canvi de mentalitat és impossible aconseguir unes bones xifres de reciclatge. Cal una interiorització dels costos ambientals que suposa el nostre ritme de vida.

El capitalisme tendeix a camuflar aquests costos. Ens cobren 0,30 cèntims per un envàs de plàstic, però caldria multiplicar-lo per deu si haguéssim de pagar la reparació del mal que acabarà fent al medi ambient. De la mateixa manera, un bistec tampoc no incorpora la contaminació que el vedell causarà a les aigües subterrànies amb els seus purins, ni els

efectes de l'agricultura intensiva (i les seves altíssimes necessitats d'aigua) que caldrà implantar per alimentar-lo.

No tot s'ha de centrar en el reciclatge i el tractament de residus: cal també actuar d'una manera radical en la reducció d'aquests residus i en les polítiques de decreixement. La crisi climàtica està posant sobre la taula una evidència: no és possible el creixement econòmic il·limitat en un planeta limitat. Molts teòrics d'aquest moviment adverteixen que no cal veure-ho com un concepte negatiu, que ha d'implacar una derrota o un retrocés. Tot al contrari, els seus efectes poden ser benèfics i generadors de riqueses de moltes menes.

L'acumulació de residus, la dificultat per reciclar-los i fer-los desaparèixer anirà en augment. I al final, quan la muntanya de merda ens arribi al coll, serà el moment de començar d'una vegada el canvi real que ens porti a tenir menys béns però més llaços d'unió amb la resta d'humans i amb la natura.

>> Fira d'art realitzat a partir de residus. *Drap Art*. CCCb. Barcelona. Font: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. EL PUNT AVUI (QUIM PUIG BORRÀS).